

[Udenrigsministeren.]

disse Omstændigheder vilde savne enhver rimelig Begrundelse, og der kan ikke være Tvivl om, at en ren Mestbegunstigelsesoverenskomst maatte foretrækkes.

De fleste af de Varer, vi eksporterer til Grækenland, er af Betydning ogsaa for andre Landes Eksport til dette Land, og som Følge heraf er Forholdet det, at de græske Toldsatser for disse Varer i ikke ringe Udstrækning allerede er traktatmæssigt nedsat, hvilke Nedsættelser naturligvis kommer danske Varer til gode. Det gælder ogsaa her, at der ikke finder differentierende Toldbehandling Sted til Skade for danske Interesser. Paa et enkelt Punkt har vi — til Gengæld for det Tilsagn, vi har givet om, at Korender skal behandles paa samme Maade som andre Rosiner — sikret os mod eventuelle fremtidige Toldændringer, der kunde skade vor Eksport. Det drejer sig om Behandlingen af Soyaolie, idet det er af Betydning, at denne ikke bliver ringere end den Behandling, der gives konkurrerende vegetabiliske Olier, hvilket med Sikkerhed kan antages at være det meste, der kan opnaas for denne Olies Vedkommende, og tillige er i Overensstemmelse med de paagældende danske Industrieforetagenders Ønsker.

Ogsaa denne Konvention frembyder den størst mulige Betyggelse for de paagældende danske Erhvervsinteresser, og jeg tillader mig derfor at udtale Haabet om, at Forslaget om dens Godkendelse ligeledes maa blive Genstand for en velvillig Behandling i dette høje Ting.

Himmelstrup: Lige saa lidt som den højtærede Udenrigsminister finder jeg Anledning til at gaa i Enkeltheder med Hensyn til disse to Traktater, som her af den højtærede Udenrigsminister er blevet forelagt til Behandling. Det Princip, som disse Handelstraktater hviler paa, er jo det gammelkendte Mestbegunstigelsesprincip, et Princip, som i det mindste efter min Opfattelse virker tiltalende ved sin Simpelhed, ved sin Klarhed og ved sin Rimelighed. Jeg tror nok, man kan sige, at indenfor dansk Erhvervsliv har man altid staaet paa det Standpunkt, at naar man blot paa de udenlandske Markeder kunde opnaa lige saa gunstige Vilkaar at arbejde under som de konkurrerende Lande, saa kunde man ikke med Rimelighed ønske eller forlange mere, og saa vilde man ogsaa i det store og hele være i Stand til at hævde sig i Konkurrencen. Og det er jo netop dette, som Mestbegunstigelsesprincippet i det store og hele har været i Stand til at yde det danske Erhverv.

Da man derfor umiddelbart efter Verdenskrigens Ophør stod overfor den Opgave her i Danmark at skulle bringe Orden i de traktatmæssige Forhold baade til en Række Lande, nye Lande, som var opstaaet efter Verdenskrigens Omvæltninger, og til en Række gamle Lande, som ønskede det traktatmæssige Forhold til Danmark ændret, valgte man derfor saa at sige uden Vaklen at fortsætte Linien fra Aarene forud for Verdenskrigen og genopbygge Traktatsystemet netop paa det gamle Mestbegunstigelsesprincips Grund. Man gjorde dette, fordi man erkendte, at Danmark er et lille Land, der kun har svage politiske og økonomiske Magtmidler at raade over, men man gjorde det først og fremmest, tror jeg, fordi det stod klart for de fleste, at den Handelspolitik, som hvilede paa Mestbegunstigelsesprincippet, og som vi altsaa hidtil havde ført, i det store og hele havde været Danmark til megen Gavn. Forholdet er jo da ogsaa det, at saa godt som hele det danske Traktatsystem hviler paa Mestbegunstigelsesprincippet, helt tilbage til den ældste af de nu for Tiden gældende danske Traktater, nemlig Traktaten med England af 1670, og op til de Traktater, som vi har til Behandling her i Dag.

Det er først i de senere Aar, at man her i Landet har rejst Krav om at faa gennemført en Ændring heri, og derigennem ogsaa en Ændring af den Toldpolitik, som vi i en Aarrække har ført her i Danmark. Det forekommer mig imidlertid unyttigt her ved denne Lejlighed at rejse en Diskussion om Principperne for vor Handelspolitik og derigennem ogsaa om Principperne for vor Toldpolitik, disse to Ting, som der i denne Forbindelse er nøje Sammenhæng imellem. Det forekommer mig at være unyttigt, fordi hele dette Spørgsmaal for Tiden er til Behandling i en Kommission under Udenrigsministeriet, den saakaldte Traktatkommission; naar denne Undersøgelse er tilendebragt, vil der i dette høje Ting blive Lejlighed til indgaaende at diskutere alle de Spørgsmaal, der staar i Forbindelse hermed.

Jeg skal derfor begrænse mig til paa Partiet Venstres Vegne at anbefale Folketinget at meddele Samtykke til Afsluttelsen af de to Traktater, nemlig Traktaten med Østrig og Handels- og Skibsfartstraktaten med Grækenland, som den højtærede Udenrigsminister nu har gjort Rede for.

Hans Nielsen: Jeg kan ligesom den foregaaende Taler fatte mig i stor Korthed og anbefale Godkendelse af de to Traktater, der her foreligger til Behandling. De er jo